

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121528561
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121528561.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: XXX.A., B., so sídlom C. D. X, A., IČO: XX XXX XXX, právne zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, právne zast.: Mgr. Ivetou Gavačovou, advokátkou so sídlom AK v Starej Turej, SNP 148, o zaplatenie 12.123,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 12. januára 2023, č. k. 9Csp/58/2021-162, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol nárok na zaplatenie časti úroku po zosplatnení úveru (časť výroku III.) **m e n í t a k**, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok v sume 1.965,02 eur, a to v mesačných splátkach vo výške 10,- eur, splatných vždy 15. dňa v mesiaci, s povinnosťou zaplatiť prvú splátku do 15. dňa nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého dlhu.

Rozsudok súdu prvej inštancie v súvisiacej časti o trovách konania (výrok IV.) **z r u š u j e** a v tomto rozsahu **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 220,- eur zastavil. Výrokom II. rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu úveru a poplatky v sume 11.883,98 eur, úrok 2.824,66 eur, vyčíslený úrok z omeškania v sume 8,80 eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne: zo sumy 12.096,98 eur za dobu od 02.06.2020 do 10.01.2022, zo sumy 12.076,98 eur za dobu od 11.01.2022 do 10.02.2022, zo sumy 12.056,98 eur za dobu od 11.02.2022 do 10.03.2022, zo sumy 12.036,98 eur za dobu od 11.03.2022 do 12.04.2022, zo sumy 12.016,98 eur za dobu od 13.04.2022 do 10.05.2022, zo sumy 11.996,98 eur za dobu od 11.05.2022 do 12.06.2022, zo sumy 11.976,98 eur za dobu od 13.06.2022 do 11.07.2022, zo sumy 11.956,98 eur za dobu od 12.07.2022 do 11.09.2022, zo sumy 11.936,98 eur za dobu od 12.09.2022 do 08.12.2022, zo sumy 11.876,98 eur za dobu od 09.12.2022 do 05.01.2023, zo sumy 11.856,98 eur za dobu od 06.01.2023 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy k 15. dňu v každom kalendárnom mesiaci počnúc prvým mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod stratou výhody splátok. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 12.123,98 eur titulom nezaplatenej istiny, úroku vo výške 4.789,68 eur, úroku z omeškania vo výške 8,80 eur, úrokov z omeškania 5% ročne zo sumy 12.096,98 eur od 02.06.2020 do zaplatenia

a náhrady trov konania dôvodiac tým, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa 26.07.2019 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1945993939, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 12.500,- eur. Žalovaná sa v zmysle Zmluvy zaviazala vrátiť žalobcovi istinu a zaplatiť úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa Zmluvných dokumentov. Žalovaná porušila svoju povinnosť zo zmluvy, neplnila riadne a včas, a tak žalobca v zmysle ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ upozornil žalovanú na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Nakoľko žalovaná na upozornenie nereagovala, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 01.06.2020 (doručením výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 01.06.2020). S účinnosťou od 03.07.2021 došlo k zmene obchodného mena žalobcu z pôvodného „Poštová banka, a.s.“, na nové „365.bank, a.s.“. Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.11.2021 sp. zn. 35Up/1215/2021 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Voči platobnému rozkazu podala žalovaná odpor, v ktorom uviedla, že keď si zobrala úver, bola zamestnaná a bola si vedomá toho, že jej situácia dovoľuje splácať záväzok. Poukazovala na svoju nepriaznivú finančnú a osobnú situáciu (dňa 30.11.2019 dostala výpoveď, začala mať vážne zdravotné problémy). Dňa 08.2.2021 žiadala o povolenie plnenia v splátkach, pričom uviedla, že prvú splátku uhradí 10.01.2022. Žalobca so splácaním dlhu v splátkach po 20,- eur mesačne nesúhlasil. Vo svojom podaní zo dňa 29.06.2022 uviedol, že žalovaná po podaní žaloby vykonala čiastočné úhrady, keď zaplatila dňa 11.01.2022, dňa 11.02.2022, dňa 11.03.2022, dňa 13.04.2022, dňa 11.05.2022 a dňa 13.06.2022 vždy po 20,- eur, preto vzal žalobu späť v časti týkajúcej sa zaplatenia suma 120,- eur a žiadal žalovanú zaviazat k zaplateniu istiny 12.123,98 eur, úroku 4.789,68 eur, úroku z omeškania 8,80 eur, 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 12.096,98 eur od 02.06.2020 do 11.01.2022, zo sumy 12.076,98 eur od 12.01.2022 do 11.02.2022, zo sumy 12.056,98 eur od 12.02.2022 do 11.03.2022, zo sumy 12.036,98 eur od 12.03.2022 do 13.04.2022, zo sumy 12.016,98 eur od 14.04.2022 do 11.05.2022, zo sumy 11.996,98 eur od 12.05.2022 do 13.06.2022 a zo sumy 11.976,98 eur od 14.06.2022 do zaplatenia. Vo svojom ďalšom podaní zo dňa 30.09.2022 oznámil žalobca súdu, že došlo k ďalším úhradám, a to dňa 12.07.2022 a 12.09.2022, vždy po 20,- eur. Žiadal preto v tejto časti konanie zastaviť (o zaplatenie 40,- eur) a žalovanú zaviazat k zaplateniu sumy 11.963,98 eur, úroku 4.789,68 eur, úroku z omeškania 8,80 eur, 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 12.096,98 eur od 02.06.2020 do 11.01.2022, zo sumy 12.076,98 eur od 12.01.2022 do 11.02.2022, zo sumy 12.056,98 eur od 12.02.2022 do 11.03.2022, zo sumy 12.036,98 eur od 12.03.2022 do 13.04.2022, zo sumy 12.016,98 eur od 14.04.2022 do 11.05.2022, zo sumy 11.996,98 eur od 12.05.2022 do 13.06.2022, zo sumy 11.976,98 eur od 14.06.2022 do 12.07.2022, zo sumy 11.956,98 eur od 13.07.2022 do 12.09.2022, zo sumy 11.936,98 eur od 12.09.2022 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Vo svojom písomnom podaní zo dňa 21.12.2022 žalobca opäť vzal čiastočne žalobu späť, a to vzhľadom na úhradu ďalšej splátky dňa 09.12.2022 vo výške 60,- eur. Žiadal preto žalovanú zaviazat k zaplateniu sumy 11.903,98 eur, úroku 4.789,68 eur, úroku z omeškania 8,80 eur, 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 12.096,98 eur od 02.06.2020 do 11.01.2022, zo sumy 12.076,98 eur od 12.01.2022 do 11.02.2022, zo sumy 12.056,98 eur od 12.02.2022 do 11.03.2022, zo sumy 12.036,98 eur od 12.03.2022 do 13.04.2022, zo sumy 12.016,98 eur od 14.04.2022 do 11.05.2022, zo sumy 11.996,98 eur od 12.05.2022 do 13.06.2022, zo sumy 11.976,98 eur od 14.06.2022 do 12.07.2022, zo sumy 11.956,98 eur od 13.07.2022 do 12.09.2022, zo sumy 11.936,98 eur od 13.09.2022 do 09.12.2022, zo sumy 11.876,98 eur od 10.12.2022 do zaplatenia a k náhrade trov konania.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka zo dňa 26.07.2019 podľa § 9 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojitosti s § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, z ktorej bolo zrejmé, že sa jedná o formulárovú zmluvu vopred pripravenú žalobcom, ktorej obsah pred jej uzavretím žalovaná nemala možnosť reálne ovplyvniť. Súd prvej inštancie zistil, že uzatvorená Zmluva obsahuje všetky predpísané náležitosti vychádzajú z § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V dôsledku neplnenia zmluvných povinností žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný, a to po predchádzajúcej výzve adresovanej žalovanej zo dňa 01.06.2020, ktorej predchádzala výzva zo dňa 04.05.2020, doručenie ktorých výziev žalovaná nenamietala. Doručovanie žalovanej bolo preukázané podacím hárkom a doručenkou. Súd prvej inštancie vychádzal z Aktuálneho stavu úveru ku dňu 30.09.2021, z ktorého nebolo sporné, že žalovaná vyčerpala úver vo výške 12.500 eur, splatila 403,02 eur. Nezaplatené boli splátky vo výške 14.796,24 eur. V prehľade bol uvedený jednotlivé uhradené splátky a ich započítanie na úroky, istinu, poplatok za 2. upomienku 9,- eur, poplatok za upozornenie pred výzvou 9,- eur a poplatok za výzvu na splatenie úveru 9,- eur. Taktiež súd prvej inštancie ustálil, že ani dojednané úroky nie sú v rozpore s dobrými mravmi, keďže odplata je v súlade s právnymi predpismi, tzv. neprevyšuje dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 Nariadenia

vlády SR č. 87/1995 Z.z pri obdobných pôžičkách. Po zosplatnení úveru mala už žalovaná uhradiť celú istinu a úroky vo výške do dňa rozhodnutia súdu (t.j. do 12.01.2023). Istina predstavovala rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a tým, čo žalovaná uhradila. Z istiny uhradila žalovaná splátky, tak, ako to uviedol žalobca (podľa neho predstavuje zostatok istiny 11.903,98 eur) a jednu splátku dňa 05.01.2023 vo výške 20,- eur, o čom žalovaná predložila doklad. Celkovo tak istina predstavovala sumu 11.856,98 eur (úhrada 20.08.2019 na istinu 104,86 eur, dňa 20.09.2019 úhrada na istinu 86,19 eur, dňa 20.10.2019 úhrada na istinu 90,09 eur, dňa 20.11.2019 úhrada na istinu 87,61 eur, dňa 07.01.2020 úhrada na istinu 34,27 eur a v dňoch 11.01.2022, 11.02.2022, 11.03.2022, 13.04.2022, 11.05.2022, 13.06.2022, 12.07.2022, 12.09.2022 úhrady na istinu vždy po 20,- eur, dňa 09.12.2022 úhrada na istinu 60,- eur a dňa 05.01.2023 úhrada na istinu 20,- eur, t.j. spolu 643,02 eur). Suma 11.856,98 eur predstavuje rozdiel medzi úverom vo výške 12.500,- eur a uhradenou sumou 643,02 eur. Rovnako patria žalobcovi aj poplatky vo výške 27,- eur, ktoré si vyúčtoval k 18.03.2020 (poplatok za upomienku), dňa 04.05.2020 (poplatok za upozornenie pred výzvou) a dňa 01.06.2020 (poplatok za výzvu na splatenie úveru s príslušenstvom). Jednotlivé výzvy boli súdu predložené. Pokiaľ ide o úrok, do rozhodnutia súdu by žalobcovi patril úrok vo výške 3.408,95 eur (splátky 1 až 41). Z tejto sumy uhradila žalovaná na úrok 584,29 eur. Dlžná suma úroku tak predstavovala 2.824,66 eur. Zostávajúce úroky po dni rozhodnutia súdu ešte žalobcovi nemôžu byť priznané vychádzajúc aj z Uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/125/2018 zo dňa 18.06.2020, keďže pri riadnom plnení úverových podmienok by ešte žalovaná povinnosť zaplatiť úrok, ktorý mala platiť až po rozhodnutí súdu nemala. Žalobca má pritom nárok iba na to, na čo by mal nárok v prípade riadneho plnenia povinností zo strany žalovanej. Žalobca si voči žalovanej uplatnil žalobou aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,80 eur, vzhľadom na neskorú úhradu splátok do dňa zosplatnenia úveru, ktorý mu súd prvej inštancie priznal. Zároveň žalobcovi priznať úrok z omeškania zo sumy 12.096,98 eur za dobu od 02.06.2020 do 10.01.2022 (dňa 11.01.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 12.076,98 eur za dobu od 11.01.2022 do 10.02.2022 (dňa 11.02.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 12.056,98 eur za dobu od 11.02.2022 do 10.03.2022 (dňa 11.03.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 12.036,98 eur za dobu od 11.03.2022 do 12.04.2022 (dňa 13.04.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 12.016,98 eur za dobu od 13.04.2022 do 10.05.2022 (dňa 11.05.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 11.996,98 eur za dobu od 11.05.2022 do 12.06.2022 (dňa 13.06.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 11.976,98 eur za dobu od 13.06.2022 do 11.07.2022 (dňa 12.07.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 11.956,98 eur za dobu od 12.07.2022 do 11.09.2022 (dňa 12.09.2022 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 11.936,98 eur za dobu od 12.09.2022 do 08.12.2022 (dňa 09.12.2022 bola uhradená ďalšia suma 60,- eur), zo sumy 11.876,98 eur za dobu od 09.12.2022 do 05.01.2023 (dňa 05.01.2023 bola uhradená ďalšia suma 20,- eur), zo sumy 11.856,98 eur za dobu od 06.01.2023 do zaplatenia. Žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia istiny vo výške 12.096,98 eur a poplatkov vo výške 27,- eur, úrokov 4.798,68 eur, vyčísleného zákonného úroku z omeškania 8,80 eur a zákonného úroku z omeškania. Následne sa domáhal už iba zaplatenia istiny vo výške 11.903,98 eur, úrokov 4.789,68 eur, vyčísleného úroku z omeškania 8,80 eur a úroku z omeškania z jednotlivých horeuvedených čiastok. Vo zvyšnej časti vzal návrh späť. Súd prvej inštancie preto konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 220,- eur (rozdiel medzi sumou 12.123,98 eur a následne požadovanou sumou 11.903,98 eur) zastavil. V časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe nevyhovel - časť istiny (uplatnená suma 11.903,98 eur, priznaná suma 11.883,98 eur) a časť vyčísleného úroku bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ ide o námietky žalovanej týkajúce sa nesplnenia povinnosti žalobcu skúmať schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver, tieto námietky súd nepovažoval za opodstatnené. V čase, keď žalovaná o úver žiadala, skúmal žalobca možnosti jej splácania dôsledne. V tomto smere poukázal na vyjadrenie žalovanej zo dňa 24.11.2022. Vzhľadom na súčasnú situáciu žalovanej, ktorá poberá iba invalidný dôchodok vo výške 196,70 eur, súd prvej inštancie umožnil žalovanej celkovú dlžnú sumu splácať po 50,- eur mesačne. Určenie vyššej splátky by bolo pre žalovanú likvidačné. Súd prvej inštancie z úradnej povinnosti, t.j. ex offo ďalej posudzoval premlčanie nároku žalobcu bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovoľavala. Konštatoval, že nárok žalobcu nebol premlčaný vychádzajúc z § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená dňa 26.07.2019 a návrh na súd bol podaný už dňa 29.10.2021. Vec právne posúdil podľa § 52 ods.1 až 4, § 53 ods.1, 2, 3, 5, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 a 2 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, §1 ods.1 až 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalobca mal vo veci úspech v prevažnej časti, k zamietnutiu žaloby došlo iba v časti, v ktorej žalovaná uhradila istinu krátko pred pojednávaním a žalobca ešte nemohol zobrať späť a v časti úroku. Tiež v častiach, kde žalobca vzal žalobu späť, bola žaloba podaná dôvodne. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, o výške náhrady trov konania ktorých

rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III., teda v jeho zamietajúcej časti o nároku na zaplatenie úroku z úveru po zosplatnení úveru v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie v tomto rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Uplatňujúc ťažiskovo dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) v konkrétnosti namietal závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých žalobcovi patrí zmluvný úrok po zosplatnení iba do času vyhlásenia rozsudku, keď súd svoje rozhodnutie odôvodnil odkazom na ním uvádzané rozhodnutie NS SR, ktorého závery podľa názoru odvolateľa nesprávne interpretoval. Závery súdu prvej inštancie odporujú zákonu a protiprávne zvyhodňujú konanie spotrebiteľa. Podľa žalobcu má nárok na zmluvné úroky vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Súd prvej inštancie de facto napriek uzatvorenej platnej Zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o časť zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Žalobca poukázal na názor Najvyššieho súdu ČR (napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3830/2014, sp. zn. 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008), ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva. Obdobný názor zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/135/2020 zo dňa 26.08.2020, a sú tu aj ďalšie rozhodnutia, preto možno hovoriť o ustálenej súdnej praxi. Z vyššie uvedenej platobnej histórie žalovaného bolo zrejmé, že súhrnné splátky zaplatené žalovanou boli v rozsahu 584,29 eur započítané na úroky. V bode 2.2 zmluvy, kde sú uvedené podstatné parametre úveru je zrejmé, že úver bol žalovanej poskytovaný na účet v banke, teda bol žalovanej poskytnutý bez poplatku za poskytnutie a žalovaná nežiadala o poistenie schopnosti splácať. Celková čiastka na zaplatenie vo výške 17.873,97 eur predstavuje súčet čerpaného úveru a celkových nákladov úveru, ktorými sú v tomto prípade iba úroky z istiny do konečnej splatnosti úveru. Úroky z istiny do konečnej splatnosti potom predstavujú čiastku 5.373,97 eur (celková suma 17.873,97 eur – suma poskytnutého úveru vo výške 12.500,- eur). Celková výška úrokov predstavuje rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú mal dlžník zaplatiť a poskytnutou istinou. Od súhrnnej výšky úrokov z istiny do konečnej splatnosti úveru žalobca odčítal žalovanej doposiaľ zaplatené splátky na úroky vo výške 584,29 eur, t. j. $5.373,97 - 584,29 = 4.789,68$ eur. Ide teda o výšku nároku zmluvných úrokov, v prípade postupu v zmysle súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Ide o výšku zmluvných úrokov uplatnenú v žalobnom návrhu. Konajúci súd však žalobcovi priznal iba sumu vo výške 2.824,66 eur. Zostáva teda ešte zaplatiť na úroku sumu 1.965,02 eur, ktorej zaplatenie požaduje.

5. Žalovaná nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutej - zamietajúcej časti v rozsahu o zamietnutí nároku na úrok z úveru po zosplatnení úveru (v časti výroku III.) podľa § 388 CSP zmeniť, nakoľko v tejto časti neboli splnené zákonné podmienky pre jeho zrušenie (§ 389 CSP), ani potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). V súvisiacej časti o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie za použitia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v tomto rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 220,- eur zastavil, vo vyhovujúcom výrokom II. ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi

istinu úveru a poplatky v sume 11.883,98 eur, úrok 2.824,66 eur, vyčíslený úrok z omeškania v sume 8,80 eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne z tam vyčíslených súd a stanovených obdobiach so splatnosťou v mesačných splátkach po 50,- eur pod stratou výhody splátok a v časti zamietajúceho výroku III. (zvyšok zaplatenej istiny v ktorej žalobca nevzal žalobu späť) nepreskúmaval, keďže v tomto rozsahu rozhodnutie suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté nebolo, v týchto výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I., II.) nadobudol právoplatnosť.

9. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím konanie v časti, v ktorej vzal žalobca žalobu späť zastavil z dôvodu čiastkových úhrad žalovanej po podaní žaloby v celkovej zaplatenej sumy 220,- eur (výrok I.), ďalej žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 11.883,98 eur (istina úveru 11.856,98 eur + poplatky 27,- eur), tiež nárok na zaplatenie ku dňu rozhodnutia vyčísleného (podľa jeho názoru v tejto časti splatného) zmluvného úroku vo výške 2.824,66 eur, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 8,80 eur a zaviazal žalovanú tiež k zaplateniu úroku z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia s povinnosťou priznané nároky splácať to v mesačných splátkach po 50,- eur. Výrokom III. vo zvyšnej časti (časť istiny - uplatnená suma na istine 11.903,98 eur, priznaná suma 11.883,98 eur, nepriznaná časť úroku 1.965,02 eur) žalobu zamietol dôvodiac odkazom na názor najvyššieho súdu odvolávajúc sa na ktorý žalobcovi patria úroky len do rozhodnutia súdu, v konkrétnej tejto veci vyčíslené ku dňu rozhodnutia vo výške 3.408,95 eur (splátky 1 až 41). Výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s odôvodnením, že žalobca mal vo veci v prevažnej časti úspech.

10. Žalobca odvolaním namieta správnosť právneho záveru, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie v časti, ktorou mu nepriznal jeho nárok na zaplatenie celého dohodnutého zmluvného úroku, teda v rozsahu, aký by mu bol patril, keby nebolo došlo k zosplateniu úveru. Podľa žalobcu vychádzajúc z výšky a počtu splátok (ktoré subsumovali len splátky istiny a úroku) predstavoval celkový dohodnutý úrok z úveru sumu 5.373,97 eur, žalovaná doposiaľ na úroku zaplatila sumu 584,29 eur, ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie zostalo na úroku zaplatiť 4.789,68 eur, konajúci súd žalobcovi priznal na úroku žalobcovi iba sumu 2.824,66 eur. Uplatňuje ťažiskovo dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej časti). Navrhuje doplatenie úroku do sumy 4.789,68 eur.

11. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

12. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska žalobcom uplatneného ťažiskového odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne závery).

13. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností, odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vychádzajúc zo znenia obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. 1945993939 uzatvorenej dňa 26.07.2019 medzi žalobcom a žalovanou vyplynulo a medzi stranami sporným nebolo, že predmetom poskytnutia spotrebiteľského úveru bola suma vo výške 12.500,- eur so zmluvne dohodnutou fixnou úrokovou sadzbou 9,50 % ročne s tým, že vrátenie úveru bolo dohodnuté v 96. mesačných splátkach po 186,20 eur a poslednou splátkou vo výške 184,397 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci, s dátumom prvej platby do 20.08.2019 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.07.2027. Zmluva obsahuje údaj o RPMN 10 % ročne, o odplate 9,50 % ročne, priemernej RPMN 8,39 % a o celkovej čiastke na zaplatenie. Z výpisu „Aktuálneho stavu úveru ku dňu 30.09.2021“

predloženého žalobcom vyplýva a sporným tiež nebolo, že úver poskytnutý vo výške 12.500,- eur, bol žalovanou vyčerpaný a na úver za obdobie od 20.08.2019 do 09.12.2022 bola zo strany žalovanej zaplatená suma 1.256,31 eur, z ktorej žalobcu započítal na istinu úveru sumu 623,02 eur, na poplatky 49,- eur a na úroky z úveru sumu 584,29 eur.

16. Súd prvej inštancie primárne právny vzťah založený vyššie identifikovanou zmluvou o úvere správne posúdil ako vzťah spotrebiteľský, podriadený normám spotrebiteľského práva (§ 52 a nasl. OZ), tiež zákonu č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 26.07.2019, s ktorým posúdením sa odvolací súd identifikuje a jeho správnosť nenamieta v odvolaní ani žalobca.

17. V konaní teda nie je sporné, že zmluvný vzťah medzi stranami, založený identifikovanou zmluvou o úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaná svoj dlh nijako nerozporovala a rovnako nebol zistený (ani žalovanou tvrdený) dôvod pre odlišný záver pokiaľ ide o žalobcom tvrdenú platnosť zosplatnenia úveru (naplnenie zákonných predpokladov z hľadiska ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods.9 OZ). Rozpor nebol zaznamenaný ani v otázke rozsahu obdobia, za ktoré prináleží žalobcovi zaplatenie zmluvných úrokov za poskytnutie peňazí.

18. Vzhľadom na dôvody odvolania produkované žalobcom bolo pri ich preskúvaní odvolacím súdom podstatným zodpovedanie otázky, či po platnom zosplatnení úveru má ihneď veriteľ nárok nielen na zaplatenie celej zostávajúcej (nesplatennej istiny), ale tiež na zvyšok dohodnutého (do zosplatnenia neuhradeného) zmluvného úroku z úveru (teda v rozsahu, aký by bol dlžník povinný jednotlivými splátkami postupne zaplatiť, ak by nedošlo k zosplatneniu úveru), keďže súd prvej inštancie zastával názor, že žalobcovi úrok z úveru patrí len do času rozhodnutia súdu (vyčíslený vo výške 3.408,95 eur za splatné splátky 1 až 41) s tým, že zostávajúce úroky po dni rozhodnutia súdu ešte žalobcovi nemôžu byť priznané, keďže pri riadnom plnení úverových podmienok by ešte žalovaná povinnosť zaplatiť úrok, ktorý mala platiť až po rozhodnutí súdu nemala.

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od poskytnutia peňažných prostriedkov. Otázka nároku na zmluvný úrok z úveru po jeho zosplatnení, bola v minulosti dlhodobo diskutovaná, keďže absentovalo jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k tejto problematike vyjadrilo z čoho aj pramenil nesúlad v rozhodovacej činnosti súdov ohľadne možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Jednoznačný záver týkajúci sa zodpovedania tejto otázky prinieslo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020, ktoré bolo aj prijaté v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. 5, ktorého právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok zistený vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť s poukazom na ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka dohodnutá ako bezúročná. Z ustanovení Občianskeho a Obchodného zákonníka alebo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Pokiaľ dlžník porušil povinnosť splácať úver a došlo potom k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil, z porušenia povinností nemôže profitovať, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Dlžníkovi teda zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.“ V súlade s uvedeným potom patrí aj v tomto prípade žalobcovi zmluvou dojednaný zmluvný úrok, ktorý je limitovaný sumou zmluvného úroku, ktorú by žalovaná ako dlžník zaplatila ako cenu peňazí pri riadnom plnení povinností.

20. V konkrétnej tejto veci vychádzajúc z obsahu zmluvy, mala žalovaná pri riadnom splácaní úveru zaplatiť sumu 17.873,97 eur ako násobok počtu dohodnutých splátok 95 a výšky mesačnej splátky 186,20 eur s pripočítaním poslednej splátky vo výške 184,397 eur, ktorá suma pozostáva zo sumy poskytnutého a čerpaného úveru (istiny) vo výške 12.500,- eur a celkových nákladov úveru, ktoré náklady boli tvorené len dohodnutým úrokom z istiny (5.373,97 eur). Vychádzajúc z prehľadu úhrad predložených žalobcom v konaní, z celkovej úhrady žalovanou na úver vo výške 1.253,31 eur, pripadla suma 623,02 eur na istinu a čiastka vo výške 584,29 eur bola započítaná na úrok. Celková

výška zmluvného úroku bola tak dohodnutá na sumu 5.373,97 eur (násobok počtu dohodnutých splátok 95 a výšky mesačnej splátky 186,20 eur + posledná splátky vo výške 184,397 eur = 17.873,97 eur mínus istina 12.500,- eur). Keďže na úhradu zmluvných úrokov bolo započítaných 584,29 eur, túto úhradu bolo potom potrebné odpočítať od sumy 5.373,97 eur (ktorú by pri riadnom plnení povinnosti zaplatil žalovaná na úroku ako cenu peňazí), pričom výsledná suma 4.789,68 eur tak predstavuje strop (maximum), ktoré žalobcovi na zmluvnom úroku patrí. Keďže z takto vyčísleného, žalobcovi prináležiaceho zmluvného úroku súd prvej inštancie už zaviazal právoplatne žalovanú k zaplateniu úroku vo výške 2.824,66 eur (výrokom II.), zostáva žalovanú zaviazat' k zaplateniu rozdielu na úroku v sume 1.965,02 eur (4.789,68 eur mínus 2.824,66 eur), keďže nie je racionálny dôvod tento priznávať žalobcovi len do doby rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo nezodpovedá záverom citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vychádzajúc z ktorého žalobcovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (v tom prípade v rámci doby trvania zmluvy, ktorá bola dohodnutá pri jej vzniku a ohraničená konečnou splatnosťou úveru).

21. Aplikovaním vyššie uvedeného, t.j. aj za stavu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, z ktorého dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej - zamietajúcej časti (v rozsahu výroku III. o nároku na úrok) je potrebné za použ. § 388 CSP zmeniť a zaviazat' žalovanú v odvolacom konaní ešte k zaplateniu zostávajúcej (doposiaľ nezaplatenej a súdom nepriznanej) sumy úroku vo výške 1.965,02 eur.

22. V posudzovanej veci pokiaľ ide o splatnosť priznaného nároku, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na ním prisúdené plnenie žalobcovi s tým, že pokiaľ ide o lehotu plnenia, túto stanovil v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy k 15. dňu v každom kalendárnom mesiaci s poukazom na zjavne ťaživé osobné a finančné pomery žalovanej, ktoré nastali bez jej zavinenia v priebehu trvania úverového vzťahu (invalidná dôchodkyňa s výškou dôchodku 196,70 eur, strata zamestnania, nepriaznivý zdravotný stav), voči čomu žalobca v odvolaní ani nenamietal. Z identického dôvodu, tiež odvolací súd pokiaľ ide o dodatočne priznané plnenie žalobcovi v odvolacom konaní (zmluvný úrok), dospel k záveru, že okolnosti danej veci na strane žalovanej nasvedčujú v prospech stanovenia inej lehoty na plnenie, ako zákonnej trojdňovej, keďže žalovaná by sa zjavne mohla dostať do existenčného ohrozenia.

23. V zmysle § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

24. V zmysle § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

25. Citované ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehota na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennej lehoty na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ods. 4 ust. § 232 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a tiež nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu. Zákon teda povolenie takejto výhody nepodmieňuje ani dohodou medzi stranami, ani vznesením takejto požiadavky žalovanou, ale povolenie splátok je plne v kompetencii konajúceho súdu a to aj bez ohľadu na návrhy strán.

26. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP teda umožňuje súdu výnimočne rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, odôvodnenosť ktorých prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri

odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Zákon umožňuje súdu formulovať vo výroku svojho rozhodnutia tiež tzv. doložku cross default, t.j. že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh.

27. Pri úvahách a možnom plnení v splátkach, je okrem pomerov na strane povinného subjektu (jeho platobnej neschopnosti) vo vzťahu k výške priznaného nároku, potrebné tiež posúdiť, či prípadné plnenie nad rámec zákonnej lehoty troch dní by vzhľadom na okolnosti oprávneného subjektu (žalobcu) nebolo príliš ťaživým z hľadiska jeho pomerov na jeho strane a v konečnom dôsledku nemožno nevziať do úvahy tiež postoj žalovanej v spore, teda jej (ne) ochotu plniť. Je teda zrejmé, že takéto rozhodnutie vyžaduje existenciu konkrétnych okolností každej posudzovanej veci, indikujúcich dôvodne k takémuto záveru.

28. V konkrétnostiach danej veci žalovaná bola zaviazaná už napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie zaplatiť žalobcovi istinu úveru v sume 11.883,98 eur s prísl. úrokom z omeškania, čo jej súd povolil splácať v mesačných splátkach po 50,- eur pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky, už ktoré rozloženie splátok (i keď zjavne bolo správne zohľadňované ich primerané rozloženie aj vo vzťahu k žalobcovi) je na hrane udržateľnosti vo svetle pomerov žalovanej, ktoré navyše si sama zavinene neprivedila, k čomu pristupuje povinnosť plnenia na ďalší nárok priznaný odvolacím súdom, kedy jeho zaplatenie jednorazovo, či vo väčších, ako skutočne minimálnych splátkach, by objektívne bolo v kumulatívne spôsobilé žalovanú existenčne ohroziť. Z obsahu spisového materiálu (aj z predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia) vyplýva, že je invalidnou dôchodkyňou s výškou dôchodku 173,60 eur, trpí ťažkých zdravotným postihnutím s poruchou správania a ľahkou mentálnou retardáciou, je odkázaná na sprievodcu v kontakte so spoločenským prostredím, aktuálne je nezamestnaná, stratu zamestnania si zavinene neprivedila, nemožno teda pochybovať, že jej aktuálna osobná a finančná situácia nielen nenasvedčuje takej platobnej schopnosti, aby bez ohrozenia svojich najzákladných potrieb bola spôsobilá dlh jednorazovo uhradiť, ale je zrejmé, že už najminimálnejšia splátka ju prakticky existenčne ohrozuje (pri pripočítaní už splátky stanovenej na 50,- eur mesačne súdom prvej inštancie). Odvolací súd tak so zreteľom na to, že žalovaná v konaní neprodukovala žiadne procesné obštrukcie, prejavila ochotu vo vzťahu k žalobcovi plniť, len poukazovala na svoju ťaživú situáciu, a na strane druhej vezmúc do úvahy nie zanedbateľný fakt spočívajúci v tom, že žalobca ako oprávnený subjekt je právnickou osobou, a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v dôsledku skutočnosti, že by mu žalovaná prisúdenú čiastku mala splácať v minimálnych splátkach (po 10,- eur), za súčasného zistenia o už stanovenom splácaní po 50,- eur, odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že konkrétne okolnosti indikujú dôvodne v prospech využitia aplikovaného inštitútu splátok dlhu na prospech žalovanej za súčasného záveru, že takto nastavené splácanie nemožno považovať vo vzťahu k žalobcovi za rozporné so zásadou spravodlivosti (čl. 2 ods. 1 CSP), ale naopak s ňou súladné, ak žalovanej bola daná možnosť dodržať súdom prvej inštancie nastavenú platobnú disciplínu v mesačných splátkach, ktoré je schopná plniť (aj to zjavne za výnimočne ťaživých životných okolností), pričom samozrejme nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok, pre prípad čo i len jednej nezaplatenej splátky žalobcovi riadne a včas.

29. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodnúť súčasne o nároku na náhradu trov konania, a to vzniknutých tak na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

30. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 256 ods.1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

33. V okolnostiach danej veci (v kumulatívne rozhodnutia o jeho nárokoch na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní) bol žalobca v spore ťažiskovo úspešný a vo svetle zásady úspechu, by mu prináležala náhrada trov konania voči žalovanej (§ 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods.1 CSP).

34. Súd prvej inštancie napadnutý výrok o trovách konania odôvodnil stručne s poukazom na zásadu úspechu, opomenúc právnu kvalifikáciu pri zavinení zastavenia konania (§ 256 ods. 1 CSP).

Z odôvodnenia rozhodnutia navyiac nevyplýva, že by otázku náhrady trov konania posudzoval aj z hľadiska existencie okolností umožňujúcich mu postup podľa § 257 CSP, i keď existenciu takýchto okolností (tak okolnosti sporu, ako aj sociálny aspekt konštatoval na strane žalovanej v súvislosti s lehotou plnenia), pričom takáto povinnosť ho zaťažovala (tiež odvolací súd) aj v prípade, ak sa žiadna zo strán moderačného práva pri rozhodovaní o trovách konania nedomáha, v dôsledku čoho ani strany sporu nemali priestor na vyjadrenie sa, či vznášanie prípadných námietok k aplikácii tohto ustanovenia súdom

35. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2021 sp.zn. 9Cdo/114/2020, v ktorom najvyšší súd prezentoval názor na mechanizmus rozhodovania o trovách konania a uviedol, že ... „ ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. ... Mechanizmus rozhodovania o náhrade trov konania vychádza z toho, že súd si najskôr zistí naplnenie predpokladov na priznanie náhrady trov konania niektorej sporovej strany, či účastníka konania (zásada úspechu, zásada procesného zavinenia) a následne súd zisťuje, či tu (nie)sú dané výnimočné moderačné dôvody. Za také možno považovať najmä neprimeranú tvrdosť priznania náhrady trov konania, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné pomery strany sporu a iné. Pri kladnom zistení súd náhradu trov konania inak oprávnenému subjektu neprizná. Pri zápornom zistení súd v odôvodnení musí skonštatovať, že nezistil existenciu výnimočných dôvodov moderácie v zmysle § 257 CSP a z tohto dôvodu zotrváva na prvotne (pôvodne) deklarovanom závere o náhrade trov konania. Bez úvahy súdu o (ne)uplatnení moderačného ustanovenia (§ 257 CSP) v prípade aplikácie § 255 a 256 ods. 1 CSP nie je možné považovať rozhodnutie súdu o trovách konania za náležité odôvodnené, teda také, ktoré jasne dáva odpovede na rozhodné skutkové a právne otázky súvisiace s rozhodovaním o náhrade trov konania. ... Rozhodnutie o trovách konania však nemá byť výsledkom mechanického posudzovania zavinenia či úspechu v procese, ale celkovým zhodnotením okolností prípadu (Zo súdnej praxe 4/2021, č. 34, IV. ÚS 480/2018). Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia § 257 CSP, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležité odôvodnené (I. ÚS 153/2018). Odvolací súd svoje rozhodnutie o trovách zastávajúceho konania odôvodnil konštatovaním, z ktorého vyplýva, že mu nesvedčilo bez návrhu strán zaoberať sa možnosťou aplikácie ustanovenia § 257 CSP, čím sa odmietol zaoberať prípadnou otázkou posúdenia ojedinelosti a výnimočnosti prejednávaneho sporu, ktorá mohla mať dopad na jeho rozhodovanie o trovách konania. Odvolací súd postupom priečiacom sa ustanoveniu § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, vylúčil aplikáciu § 257 CSP, s ktorého použitím by sa v danom prípade spájalo i právo strán vyjadriť sa k tomuto ustanoveniu (§ 382 CSP). ... Dovolací súd pri uvedených procesných nedostatkoch dospel k záveru, že odvolací súd nezohľadnil vyššie citované východiská ochrany základných práv a slobôd dovolateľa, preto jeho prístup pri rozhodovaní o trovách zastávajúceho konania nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a je naplnením dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.“

36. Keďže súd prvej inštancie si nesplnil svoju povinnosť a otázku náhrady trov konania neposudzoval z hľadiska ust. § 257 CSP (na čo pri rozhodovaní o trovách konania ako súvisiacom výroku pri zmeňujúcom rozhodnutí vo veci samej musel odvolací súd prihliadnuť aj bez toho, že to strany nenamietali), v napadnutom rozhodnutí neuviedol svoje úvahy o (ne)uplatnení moderačného ustanovenia, čím ani strany sporu k jeho prípadnej aplikácii stanovisko nezaujali, z dôvodu vytvorenia procesného priestoru stranám sporu na vyjadrenie svojho stanoviska k nožnej aplikácii § 257 CSP v záujme zachovania dvojinštančnosti súdneho konania pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu, odvolací súd rozhodnutie v tejto časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

37. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude vyzvať strany sporu na zaujatie stanoviska (príp. produkovanie námietok, či dôkazov) k nožnej aplikácii § 257 CSP, následne posúdiť (ne)existenciu

okolností umožňujúcich využitie tzv. moderačného práva podľa § 257 CSP, vysporiadať sa s prípadnými námietkami vyplývajúcimi z podaní strán sporu k tejto otázke a o náhrade trov konania opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v § 220 ods. 2 CSP.

38. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

39. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).